

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

от 3 юли 1974 година*

По дело 192/73

Van Zuylen Frères

и

Hag AG

с предмет преюдициално запитване за тълкуване на членове 5, 30, 36 и 85 от Договора за ЕИО

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н A. M. Donner и г-н M. Sørensen, председатели на състава, г-н R. Monaco, г-н J. Mertens de Wilmars (председатели на състава), г-н P. Pescatore, г-н H. Kutcher, г-н C. O. Dalaigh и г-н A. J. Mackenzie Stuart (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н H. Mayras

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С Решение от 31 октомври 1973 г., постъпило в съда на 28 декември 1973 г., Районният съд на Люксембург (Tribunal d'arrondissement de Luxembourg) е сезирал съда на основание член 177 от Договора за ЕИО, с два въпроса за преюдициално решение относно тълкуване на членове 5, 30, 36 и 85 от Договора, във връзка със закона за търговските марки;
2. Първият въпрос е за това дали правилата на Общността за конкуренцията или правилата, свързани със свободното движение на стоки, забраняват на притежателя на правото върху търговска марка, който се ползва от правна защита в държава-членка, да възразява срещу внос на стоки, които законно имат "същата търговска марка" в друга държава-членка, ако първоначално двете марки са били собственост на едно и също лице;
3. От делото е видно, че първоначалният притежател, осъществяващ своята дейност в Германия, е предоставил своята марка, що се отнася до Белгия, на негов подчинен клон, създаден и контролиран от него, но който е станал независим в резултат на акт на държавен орган;
4. Както е посочено във въпроса, между двамата настоящи притежатели не съществува никаква „правна, финансова, техническа или икономическа връзка“;

* Език на производството: френски.

5. Тъй като член 85 не е приложим при тези условия, въпросът следва да се разгледа само чрез позоваване на правилата, свързани със свободното движение на стоки;
6. В резултат на разпоредбите на Договора, свързани със свободното движение на стоки, и по-специално член 30, количествените ограничения на вноса и всички мерки с равностоен ефект са забранени между държавите-членки;
7. Съгласно член 36, тези разпоредби не изключват забрани или ограничения на вноса, които са оправдани на основания, свързани със защитата на индустриална или търговска собственост;
8. Въпреки това, от тази единствена разпоредба и по-специално от второто Ж изречение, както и от контекста, в който се намира, е видно, че докато Договорът не влияе на наличието на права, признати от законодателството на държава-членка в областта на индустриалната и търговска собственост, упражняването на тези права може, в зависимост от обстоятелствата, да бъде повлияно от забрани в Договора;
9. Доколкото се предвижда изключение от един от основните принципи на Общия пазар, член 36 на практика допуска само отклонения от свободното движение на стоки, до степеня, в която тези отклонения са оправдани с оглед защитата на правата, които представляват специален обект на тази собственост;
10. Така приложението на законодателството, свързано със защитата на търговските марки на всички нива, защитава легитимния притежател на право върху търговска марка срещу нарушения от страна на лица, които нямат права;
11. Упражняването на правото върху търговска марка допринася за сегментирането на пазарите и по този начин да влияе на свободното движение на стоки между държавите-членки, още повече защото, за разлика от други права на индустриална и търговска собственост, то не е предмет на ограничения във времето;
12. Съобразно с това, не може да се позволи на притежател на право върху търговска марка да се позовава само на изключителността на правото върху търговска марка, което може да бъде последица от териториални ограничения на националните законодателства, с оглед на забрана на продажбата в държава-членка на стоки, законно произвеждани в друга държава-членка, с идентична търговска марка, която е със същия произход;
13. Такава забрана, която би легитимирала изолацията на националните пазари, би противоречала на съществените цели на Договора, насочени към обединяване на националните пазари на Общия пазар;
14. Докато на такъв пазар, указанието за произход на стоката, обхванато от търговската марка, е полезно, информацията за потребителите за това обстоятелство може да се осигури чрез други средства, а не такива, които биха оказали влияние на свободното движение на стоки;
15. Съобразно с това, забраната на продажба в държава-членка на стока, която законно носи търговска марка в друга държава-членка, поради единственото основание, че идентична търговска марка със същия произход съществува в първата държава,

нарушава разпоредбите, предвиждащи свободно движение на стоки в рамките на Общия пазар;

16. Вторият въпрос е за това дали същият е случаят, ако продажбата на стоки с търговска марка, са повлияни не от притежателя на право върху търговската марка в друга държава-членка, а от трето лице, което надлежно е придобило стоката в тази държава;

17. Ако притежателят на право върху търговска марка в държава-членка може сам да продава стока, носеща търговска марка, в друга държава-членка, то това се отнася и за трето лице, което също е придобило стоката в първата държава;

По разноските

18. Разноските, направени от правителството на Обединеното кралство и Комисията на Европейските общности, които са представили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване и тъй като тези процедури представляват, доколкото се отнасят за страните по основната процедура, етап от висящо дело пред националния съд, последният е компетентен да вземе решение и за разноските:

по изложените съображения Съдът, като се произнася по въпросите, с които е сезиран от Районния съд на Люксембург (Tribunal d'arrondissement de Luxembourg) с Решение на този съд от 31 октомври 1973 г., реши:

1) Да се забрани продажбата в една държава-членка на стока, която законно е с търговска марка в друга държава-членка, единствено на основание идентична търговска марка, която е със същия произход и съществува в първата държава, е нарушение на разпоредбите за свободно движение на стоки в рамките на Общия пазар.

2) Ако притежател на право върху търговска марка в държава-членка сам може да продава стоките с тази търговска марка в друга държава-членка, същото се отнася и за трето лице, което законно е придобило тази стока в първоначално посочената държава.

Подписи

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 3 юли 1974 година.

Подписи